

عنوان مقاله:

بررسی صورخیال در دیوان امیر معزی و ادبیات جاهلی

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 9، شماره 34 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

مهدی ممتحن - استاد زبان و ادبیات عرب، عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی جیرفت

نعمت اصفهانی عمران - استادیار زبان و ادبیات فارسی، عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی جیرفت

بهرام طاهری - کارشناس ارشد زبان و ادبیات عرب

خلاصه مقاله:

جان مایه اصلی شعر، خیال است، شاعر می تواند میان طبیعت و انسان پیوندی برقرار نماید که این پیوند هرچه عادی و ساده باشد، اما نوع ترکیب آن یعنی طرز پیوند برقرار کردن میان آن دو تازه است و ساخته پرداخته ی ذهن و تخیل شاعر این تصور ذهنی شاعر، در مفهوم طبیعت و انسان و آن کوشش ذهنی که شاعر برای برقراری نسبت میان انسان و طبیعت در اشعار شاعر آن به خصوص امیرمعزی به خوبی مشهود بود. به همین دلیل در مقاله ی حاضر به تحقیق صور خیال در شعر امیر معزی، یکی از شاعران بزرگ دوره ی خراسانی در قرن پنجم و ششم و شعر شاعران جاهلی عرب، با تکیه بر هفت معلقه ی آنان که معروف به معلقات سبعة است، است، میپردازد. تا سهم عنصر خیال را به روشنی در این اشعار نمایان سازد، که از زندگی بدوی خود در صحرا و شبان شتران و شبان گوسفندان که یار و یاور عرب بودند چه تصویرهایی زیبا خلق کرده اند و هزاران دلیل دیگر خود بیانگر کاربرد و خلق صورخیال در شعر عرب جاهلی میباشد.

کلمات کلیدی:

شعر امیرمعزی، شعر جاهلی عرب، تشبیه، استعاره، مجاز و کنایه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/753451>

